

[Formanden.]

det er spørgsmål til ministrene, og at hvert indlæg i hvert fald første gang må indeholde et spørgsmål.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Det er jo rigtigt, som fru Dagmar Andreasen siger, at selv om der ingen kontrol er fra sundhedsstyrelsens side, vil der være det fra levnedsmiddelkontrollen; det er nok rigtigt. Men jeg synes i øvrigt, at da vi vel får et forslag til en ny lægelov til behandling i løbet af ganske kort tid, er det rimeligt, at vi henskyder den egentlige debat af principerne dertil.

Dertil vil jeg føje, at ifølge betænkningen er det indenrigsministeren, der fremover træffer afgørelsen af, om det skal være frit tilgængeligt eller ikke, det er ikke mere sundhedsstyrelsen. At han nødvendigvis må spørge sundhedsstyrelsen, er en anden sag, men det er altså ministeren, der får ansvaret, og han har som nævnt ansvaret over for folketinget.

Dagmar Andreasen (RV):

Ja, der er jo ikke andet for, end at vi må vente og tage diskussionen ved behandlingen af den nye lov om lægemidler. Men jeg har alligevel lyst til at sige allerede her, at det ville være ønskeligt, hvis man i det mindste kunne få en anden gruppe, som ministeren skulle rådføre sig hos, end lige netop sundhedsstyrelsen, som er så ensidigt sammensat. Der er ikke en bred viden repræsenteret i sundhedsstyrelsen, og derfor er der visse grupper, som overhovedet ikke kan få deres synspunkter hørt og accepteret, når kun sundhedsstyrelsen skal høres.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Inge Krogh* (KrF) til indenrigsministeren:

„Hvordan bedømmer ministeren den fremtidige udvikling med hensyn til adgangen til psykiatrisk behandling på Fyn?“

(Spm. nr. 51).

Skriftlig begrundelse.

Forholdene er i øjeblikket fortvivlende. Opførelsen af statshospitalet i Odense er gang på gang blevet udskudt; på statshospi-

talet i Middelfart er de fleste afdelinger gammeldags og overbelagte; den amtskommunale afdeling i Svendborg er alt for lille, ventetiden er så lang, at patienter i ventetiden begår selvmord.

Inge Krogh (KrF):

Mit spørgsmål indeholder to ting, dels pladsmangel på de psykiatriske afdelinger på Fyn, dels de dårlige forhold på statshospitalet i Middelfart.

Allerede i 1959 forelå der en folketingsbeslutning om, at der skal opføres et statshospital i Odense. Opførelsen er endnu ikke påbegyndt. Der er midlertidigt oprettet en statsafdeling på Odense sygehus med ca. 40 sengepladser, og desuden er der en lille amtskommunal afdeling i Svendborg med 34 sengepladser. Trods det, at begge afdelinger har en meget livlig ambulant virksomhed, og at der også er indrettet daghospital, er ventelisterne så lange og presset så stort, at man ikke kan tage patienter ind, der trænger meget stærkt til indlæggelse, som er meget lidende, og det er sket, at folk, der står på ventelister til de psykiatriske afdelinger, har begået selvmord.

På statshospitalet i Middelfart er der ca. 900 pladser, hvoraf de to tredjedele er beregnet til fynboer. Der er meget dårlige forhold på dette statshospital; der er stuer med 6 patienter, der kun har deres seng, de har ikke engang et skab, de kan hænge deres tøj i, og der er afdelinger på 40 patienter, hvor der kun er 1 toilet og 1 badeværelse.

Skal forholdene forbedres dér, må man indskrænke antallet af sengepladser, og det vil yderligere øge presset på de to afdelinger i Odense og Svendborg.

Jeg spørger derfor, hvordan fremtiden ser ud.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg henviser til det skriftlige svar, som jeg den 2. januar har givet hr. Søgaard på et spørgsmål angående statshospitalet i Middelfart. Svaret findes i fortrykket af folketingets forhandlinger sp. 131-133.

Jeg har dér omtalt de forbedringer, som allerede er sket, eller som er i gang i Middelfart. Endvidere har jeg særlig fremhævet, at den fremtidige udvikling af de psykiatriske behandlingsmuligheder på Fyn vil være